

[J. P. Nielsen.]

det vil jeg ogsaa gerne her. Men det er noget helt andet med hans Tilhængere dernede, de gaar en helt anden Vej.

Det ærede Medlem Hr. A. Svensson sagde nu, at han vilde fremkalde et Dementi. Det skal han naturligvis have Lov til. Men naar det ærede Medlem saa tilføjede, at der var kommet et Dementi tidligere, vil jeg dertil sige: Nej, det kom slet ikke! For det Dementi, det ærede Medlem tænker paa i Anledning af Amsraadsvalget med den konservative Spidskandidat paa Valglisten i Aabenraa, det kom slet ikke. Thi Ritzaus Bureau nægtede at udsende Dementiet, efter at man havde undersøgt Sagen og det viste sig, at Manden havde foreslaaet en Alliance med de tyske Nazister ved Amsraadsvalget.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Over for det sidste, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sagde, vil jeg gerne fremhæve, at mig bekendt var der i „Jydske Tidende“, som jo nok med Hensyn til Udbredelse kan taale Sammenligning over for andre Blade, et Dementi af det, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen omtalte. Og med Hensyn til Spørgsmaalet om den Stilling, som konservative Talere og Konservatismen i det hele har taget til Nazismen og nazistiske Rørelser, saa vil jeg for mit Vedkommende have Lov til at sige, at det ærede Medlem skylder ikke blot en Anerkendelse over for mig — en Anerkendelse, som det ærede Medlem dog altsaa er villig til at give, det er altid et Skridt i den rigtige Retning —, men det ærede Medlem skylder ogsaa Bevis for, at Det konservative Partis Talere i Sønderjylland ikke følger den samme Linie, som jeg har fulgt.

Elbæk-Jessen: Naar Rigsdagssamlingen nu slutter i Morgen, saa tænker jeg, at alle vi, der sædvanlig færdes ude paa Landet, vil være glade ved at komme hjem og faa Græs under Fødderne igen og se, hvorledes alting gror og grønes. Det kan man ikke sige, det gør herinde. Det er faa og smaa Afgrøder, den politiske Ager har givet. Det kan vi se nu, da Høsten er sluttet. Det er maaske en ny Sæd, der saas i Dag paa den politiske Ager, som det vel altsaa maa blive de højtærede Ministres Sag at passe. Der er jo for Resten ogsaa blevet talt om at hyppe Kartofler; vi maa

jo haabe, at det bliver Samfundets Kartofler, der hyppes. Jeg har tilladt mig at bruge et Billede, som alle i Landbrugslandet Danmark sikkert vil kunne forstaa.

For øvrigt vil jeg sige, at selv de i dette høje Ting, der ikke føler sig som Landboere, i Virkeligheden vil have vanskeligt ved at komme væk fra, at Danmark er et Landbrugsland, at 80 pCt. af Landets samtlige Indtægter fremkommer ved Salg af Landbrugets Produkter, Indtægter, der anvendes til Indkøb af de Ting, vi i øvrigt skal bruge. Jeg finder Anledning til at minde om dette, som der jo nu ikke er Tid til at gaa nærmere ind paa.

Jeg beundrer den dygtige Industri, der saa smukt kan hævde sig paa Verdensmarkedet, men min Beundring vilde have været endnu større, hvis Industrien var vokset op fri og uden Læ af Toldbeskyttelse. Industrien beskæftiger mange Arbejdere, og vi hilser alle Industriens Udvidelse og Fremskridt med Glæde, naar dette finder Sted paa lige Vilkaar med andre Erhverv. Men naar det sker i Kraft af en mere eller mindre høj Toldbeskyttelse, som drager Landbrugets Folk ind til Byerne til Tariffønninger, maa vi betragte Industrien som en Konkurrent. Naar vi nu i disse Aar, der er vanskelige for Afsætningen af vore Landbrugsprodukter, skal tage Industrivarer eller andre Varer hjem fra Udlandet for at faa Lov til at sælge vore Landbrugsprodukter, bliver der i Virkeligheden Tale om en farlig Konkurrence. Da de omtalte Bytthandler, Varer mod Varer, foregaar ved hemmelige Aftaler, er der god Grund til at spørge, om der ved disse Bytthandler tages det Hensyn til Landbruget, som det har Krav paa.

Første Næstformand (Vanggaard): Jeg maa anmode om Ro i Salen.

Elbæk-Jessen: Der er jo mange, som har Beskæftigelse ved Landbruget og ved Erhverv, der er tilknyttet Landbruget, der er mange, hvis Eksistens er afhængig deraf, saa det er jo i Virkeligheden et meget vigtigt Spørgsmaal, jeg her berører. Landbruget kan ikke paa Grund af de lave Priser, vi faar for en Del af vore Varer, give saa stor Løn, som vi gerne vilde. Højere Løn og kortere Arbejdstid trækker Arbejderne fra Land til By, i Byerne er der for mange, og paa Landet er der for faa, saaledes at vi paa Landet har Mangel paa Arbejdere, ja, mange Steder maa man ligefrem tvinge de voksne Børn, som ellers skulde ud og se sig om, til at blive hjemme. Men en ordentlig Løn kan man ikke give dem. Ja,